

i og med at Danmark har det største offentlige udgiftsbehov og den største udgiftsprofil overhovedet, altså det, vi selv har lagt op til. Det er også vores ansvar at sikre, at de penge, som vi råder over, anvendes optimalt. Det er vores ansvar i Folketing, i regering, og det er det ansvar, man også har i kommune og amter.

Det er måske den nye virkelighed, at ordet prioritering får en anden betydning, fordi der skal være større ansvarlighed med andre folks penge, og det er det, vi lægger op til i finansloven.

Så vil jeg sige med det samme, at jeg tror, der kommer forlig. Så må fremtiden jo eventuelt vise noget andet. Men jeg tror, man vil se interessen for politi, for kriminalforsorg, for fortsat udmøntning af forskningsmidler. Vi har det omkring uddannelse. Jeg tror også, vi vil se det senere, når vi kommer ind i den fase, hvor der skal laves en aftale om dansk forsvar. Jeg tror, at man på næsten alle områder vil opleve et arbejdsdueligt Folketing. Derfor tager jeg retorikken som det, den er, nemlig et udtryk for, at partier har forskellige synspunkter, men jeg tror alligevel, det ender med, at der er et arbejdende Folketing, hvor man godt ved, at indflydelse får man ved at sætte sig ved bordet, og dertil hører også, at man er villig til at finde en del af den finansiering, der skal dække de udgifter, som man er med til at beslutte.

Sådan gik det sidste gang, det vil jeg gerne kvittere for, og det gælder hele Folketinget, det gælder Dansk Folkeparti, der også mærker det på rygstykkerne, og det gælder selvfølgelig også regeringspartierne. Så jeg vil sige, at jeg er meget fortrøstningsfuld med hensyn til den politiske del af det arbejde, vi nu skal i gang med, og det bliver jo så, når Folketinget åbner her i begyndelsen af oktober, hvor jeg forventer, at vi har sættemøder i Finansministeriet, så sender vi det ud til ressortministrene til decentrale forhandlinger, og så vender det vel tilbage primo ultimo november måned, hvor vi kan få det samlede overblik og indgå de forlig, som vi forhåbentlig alle sammen – jeg må ikke sige du og De – som Folketingets medlemmer forhåbentlig alle sammen kan bidrage til.

Det var så et oplæg til de fremtidige drøftelser, der ikke skulle virke provokerende. Om det har virket provokerende, ved jeg ikke, men jeg har forsøgt at lade være ved ikke at gå ind i alt for mange af de debatter, der har været. Jeg synes i virkeligheden, at alt stort set har været en-

deventd i løbet af dagen, som man også kunne forvente det.

Kl. 22.35

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Nicolai Wammen for en kort bemærkning, har jeg forstået.

(Kort bemærkning).

Nicolai Wammen (S):

Det var rart at høre en finansminister, der hverken lød vred eller skuffet, og som var rund i sin tiltale af Folketinget, men jeg tror nok, at de mange arbejdsløse, der har fulgt debatten hele dagen, vil føle, at det lidt var en gang sort snak, som vel også dækker over sort samvittighed over de opnåede resultater.

Jeg vil nu ikke gå ind i en lang polemik om det, men blot sige, at når det gælder 2010-planen, som finansministeren jo er optaget af og havde nogle kommentarer til Socialdemokratiet om, så må man altså konstatere, at regeringen ikke lever op til den, når det gælder beskæftigelsen, når det gælder gældsafviklingen.

Finansministeren har måske haft lejlighed til at se det Ritzautelegram, der kom ca. kl. 8 i morges, hvor der står: »25.000 færre ansatte hvis vækst mål skal holdes«, som er et telegram, der har det indhold, at hvis finansministeren skal overholde sine egne ekstremt stramme vækst mål for den offentlige sektor, så skal der fyres 25.000 mennesker.

Jeg vil gerne høre finansministerens reaktion på det, og hvis finansministeren ikke har set det, skal jeg gerne give finansministeren papiret.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Altså vi kan jo starte en lang debat om beskæftigelse og ledighed.

Jeg vil blot sige, som mange har sagt, og som alle ved, at hver ledig er en ledig for mange. Sådan må det være. Derfor har enhver regering og ethvert Folketing altid ansvaret for at gøre, hvad man kan for at begrænse ledigheden mest muligt. Det har regeringen også gjort, og jeg vil gerne sige, at det afspejler sig også i Folketinget. Der er jo nogle, der mener, at vi gør for lidt, og nogle, der mener, at vi gør for meget.

De skattelettelser, som er vedtaget og træder i kraft 1. januar 2004, på 5,7 mia. kr. og finanslovens indhold i øvrigt bidrager med ca. 10.000 flere i beskæftigelse.